

ΑΦΗΓΗΣΗ ΕΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΦΥΓΑ

Με λένε Μαχμούτ. Είμαι 46 χρονών από τη Συρία. Ζω στην Ελλάδα από το 1988. Είμαι παντρεμένος. Η γυναίκα μου η Περσεφώνη είναι Ελληνίδα και μαζί έχουμε δύο παιδιά τον Ηρακλή και την Αντιγόνη. Θα σας διηγηθώ το πώς έφυγα από την πατρίδα μου που πολύ αγαπούσα και αγαπώ και ήρθα στην Ελλάδα.

Η οικογένεια μου ήταν μεγάλη, οχταμελή. Ο πατέρας μου, η μητέρα μου, τέσσερα αγόρια και δύο κορίτσια. Σήμερα στη Συρία μένει μόνο ο ένας αδερφός μου και είναι στη φυλακή. Τα άλλα αδέρφια μου έχουν φύγει. Οι αδελφές μου είναι στη Σαουδική Αραβία. Ο ένας αδερφός μου είναι στον Καναδά και ο άλλος στη Σουηδία. Οι γονείς μου δυστυχώς δεν είναι στη ζωή, έχουν πεθάνει. Ο πατέρας μου πέθανε πριν φύγω εγώ, το 1986. Μία ζωή κυνηγημένος τότε στη φυλακή, τότε κριμένος, ήταν αντίθετος με το καθεστώς της χώρας μου. Όλη η οικογένεια είχαμε προβλήματα από την κυβέρνηση. Η μάνα μου πέθανε το 1992 από τη στεναχώρια που έχασε όλα τα παιδιά της, κανένα από τα αδέρφια μου δεν ήταν στην κηδεία της.

Πως αποφάσισα να έρθω στην Ελλάδα. Ήμουν σε ηλικία 20 χρονών, όταν λόγω ενός συμβάν με την αστυνομία άρχισαν τα πρώτα προβλήματα. Χωρίς λόγο και χωρίς να κάνω κάτι με πήραν στην ασφάλεια. Τότε διαπίστωσαν τα στοιχεία μου και με έκλεισαν στην φυλακή για δέκα ημέρες. Αφού με άφησαν ελεύθερο, μου είπαν να παρουσιάζομαι κάθε δεκαπέντε μέρες στο τμήμα. Δεν πέρασαν ούτε πέντε μήνες και με πήραν στρατιώτη, κάθισα στον στρατό οχτώ μήνες. Δεν άντεξα περισσότερο τα βασανιστήρια και αποφάσισα να φύγω. Κυνηγημένος στην ίδια μου τη χώρα προσπαθούσα να βρω με ποιο τρόπο να φύγω από την πατρίδα μου. Μια μέρα, μετά από πολύ καιρό συνάντησα τον φίλο μου τον Χασάν. Ήταν μεγαλύτερος από εμένα δύο χρόνια. Ζούσε και αυτός τον ίδιο Γολγοθά, κυνηγημένη όλη η οικογένεια του. Μετά από πολύ συζήτηση και πολύ σκέψη αποφασίσαμε να φύγουμε από τη Συρία, την πατρίδα μας που γεννηθήκαμε και κάναμε τόσα όνειρα για τη ζωή μας. Αρχίσαμε να ψάχνουμε να βρούμε έναν τρόπο να φύγουμε.

Ο Χασάν γνώριζε κάποιον Χουσεϊν που έκανε αυτή τη δουλειά. Πήγαμε τον βρήκαμε και μιλήσαμε. Μας ρώτησε για πού θέλουμε να πάμε και του είπαμε στην Ελλάδα. Είχαμε ακούσει καλά λόγια για αυτή τη χώρα. Ο Χουσεϊν μας είπε ότι θέλει 800 δολάρια από τον καθένα μας μέχρι την Αθήνα. Από την ημέρα που μιλήσαμε με τον Χουσεϊν, το μόνο που σκεφτόμασταν εγώ και ο Χασάν ήταν να βρούμε τα δολάρια και ήταν πολύ δύσκολο γιατί ήμουν κυνηγημένος. Αποφασίσαμε να συγκεντρώσουμε τα λεφτά που θέλαμε και δεν ήταν και λίγα. 1600 δολάρια και οι δύο. Με πολύ κόπο και αρκετό χρόνο σχεδόν σε ενάμιση χρόνο καταφέραμε να μαζέψουμε τα χρήματα. Πήγαμε βρήκαμε τον Χουσεϊν και μας είπε ότι πρέπει να περιμένουμε να βρει την ευκαιρία να οργανώσει το ταξίδι και να συγκεντρώσει περισσότερα άτομα. Η αλήθεια είναι ότι δεν του είχαμε και πολύ εμπιστοσύνη, γιατί όλο αυτόν τον καιρό που δουλεύαμε, μάθαμε ότι ήταν άνθρωπος της κυβέρνησης. Εξάλλου μόνο αυτοί οι άνθρωποι μπορούν να κάνουν αυτή τη δουλειά ανενόχλητοι. Δεν πέρασαν ούτε επτά ημέρες και μας ειδοποίησε ότι οργάνωσε το ταξίδι και θα φεύγαμε την Παρασκευή τον πρωί, μας είπε που θα συναντηθούμε.

Την Παρασκευή το πρωί 5 η ώρα εγώ και ο φίλος μου ο Χασάν πήγαμε εκεί που μας είπε ο Χουσεϊν. Μας περίμενε μαζί με άλλους ανθρώπους. Δεν πέρασε πολλή ώρα και είχαμε συγκεντρωθεί 28 άτομα. Ήμασταν 14 αγόρια, 3 κορίτσια, υπήρχαν και δύο οικογένειες με τα παιδιά τους. Η μία είχε τέσσερα παιδιά και η άλλη τρία, όλα ανήλικα. Από το χωριό μου μέχρι τα σύνορα της Τουρκίας η απόσταση είναι 650 χιλιόμετρα. Μέχρι εκεί δεν είχαμε κάποιο πρόβλημα. Τα προβλήματα άρχισαν αργότερα. Φτάσαμε στα σύνορα την ίδια μέρα, την Παρασκευή το βράδυ, έτσι είχε κανονίσει ο Χουσεϊν. Ξέχασα να σας πω, πως τα λεφτά μας τα πήρε ο Χουσεϊν

πριν ξεκινήσουμε το ταξίδι. Θα ήταν η ώρα περίπου 11 το βράδυ όταν ο Χουσεΐν μας είπε να περάσουμε τα σύνορα κρυφά από ένα μονοπάτι που μας έδειξε και μας είπε ότι θα μας περίμενε κάποιος οδηγός με αυτοκίνητο κλειστό Toyota, πράσινο χρώμα, δε θυμάμαι τον αριθμό. Ο οδηγός αυτός θα μας πήγαινε μέχρι τα σύνορα της Ελλάδας. Την ώρα που άρχισε πεζοπορία, ήρθαν και τα πρώτα προβλήματα. Βαδίζαμε σε ένα άγνωστο μέρος μέσα στο σκοτάδι, είχαμε και τα μικρά παιδιά. Το μονοπάτι ήταν δύσβατο και δεν ξέραμε πόσο μακριά ήταν ο οδηγός που μας περίμενε. Είχαμε και το φόβο μήπως μας συλλάβουν οι Τούρκοι και μας γύριζαν πίσω και όχι τίποτα άλλο, αλλά θα χάναμε και τα λεφτά. Μετά από επτά ώρες πεζοπορίας και μεγάλης ταλαιπωρίας τελικά φτάσαμε στο σημείο που μας είπε ο Χουσεΐν. Σε όλη αυτή τη διαδρομή δε μιλούσαμε καθόλου μεταξύ μας, φοβόμασταν ο ένας τον άλλον. Ευτυχώς που είχα τον φίλο μου τον Χασάν και λέγαμε και καμία κουβέντα για να ξεχάσουμε τον φόβο και την αγωνία μας.

Είχε ξημερώσει, η ώρα ήταν 7:30 όταν μας πλησίασε ένας Τούρκος. Δεν μας είπε το όνομά του, αλλά μας είπε να περιμένουμε να νυχτώσει και θα έρθει να μας πάρει. Πράγματι μόλις νύχτωσε, γύρω στις 10 η ώρα το βράδυ του Σαββάτου ήρθε ο Τούρκος με το αυτοκίνητο που μας είχε πει ο Χουσεΐν. Μπήκαμε μέσα ο ένας πάνω στον άλλον. Ταξιδεύαμε όλη τη νύχτα. Το πρωί της Κυριακής μας άφησε σε ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι. Δε γνωρίζαμε που ακριβώς ήταν. Ρωτήσαμε τον Τούρκο αλλά αυτός δε μας μίλησε, παρόλο που γνώριζε τη γλώσσα μας τα αραβικά, ίσως φοβόταν. Το μόνο που μας είπε ήταν να περιμένουμε κριμένοι για να μη μας δουν και θα έρθει να μας πάρει μόλις νυχτώσει. Ταξιδεύαμε μόνο νύχτα για ασφάλεια, μη μας πιάσουν. Την Κυριακή το βράδυ ήρθε ο Τούρκος, μας είπε να τον ακολουθήσουμε με τα πόδια. Περπατήσαμε περίπου μία ώρα μέσα στο σκοτάδι και τελικά φτάσαμε σε ένα μικρό λιμανάκι. Εκεί μας περίμενε μία βάρκα. Η βάρκα ήταν πολύ μικρή για να μας χωρέσει όλους, αλλά τελικά βολευτήκαμε. Ο Τούρκος με τον βαρκάρη αλλάξανε μερικές κουβέντες, αμέσως έβαλε τη μηχανή μπροστά και ξεκινήσαμε προς την Ελλάδα.

Ο καιρός εκείνο το βράδυ ήταν άστατος, είχε πολύ κύμα. Ταξιδεύαμε περίπου τρεις ώρες στα μανιασμένα κύματα. Στο βάθος βλέπαμε φως, θα πλησιάζαμε κοντά στη στεριά. Όταν ξαφνικά πλησιάζει ένα φουσκωτό για μια στιγμή νομίζαμε ότι θα μας πιάσουν να μας βγάλουν στη στεριά, απογοητευτήκαμε όμως γιατί ήταν ο Τούρκος που ήρθε να πάρει τον βαρκάρη. Πήρε τον βαρκάρη και μας εγκατέλειψε στη βάρκα. Έτσι λειτουργούν οι άνθρωποι αυτοί. Ήταν πολύ πυκνό το σκοτάδι, δε βλέπαμε τίποτα, τα κύματα χτυπούσαν μανιασμένα τη βάρκα. Είχαμε χάσει κάθε ελπίδα. Περιμέναμε χωρίς να μιλάμε μήπως και συμβεί κάποιο θαύμα, η βάρκα ήταν ακυβέρνητη, μας πήγαινε όπου ήθελε. Άρχισε να ξημερώνει, αγκαλιασμένοι όπως ήμασταν από το φόβο είδαμε ότι ήμασταν κοντά στη στεριά, αλλά δε μπορούσαμε να βγούμε γιατί είχε πολύ κύμα. Ξαφνικά μέσα στην απελπισία βλέπουμε να έρχεται προς το μέρος μας μία βάρκα με δύο ψαράδες. Με πολύ κόπο κατάφεραν να δέσουν τη βάρκα και έτσι μας έσωσαν από τον κίνδυνο να πνιγούμε. Μετάκαλέσανε το λιμεναρχείο, ήρθε μας πήρε και μας έβγαλαν στη στεριά. Μας πήγαν πρώτα στο νοσοκομείο για εξετάσεις, μας εξέτασαν όλους, βρήκαν όπως έμαθα μετά πέντε πατριώτες μου με μεταδοτικές ασθένειες. Αυτούς τους πήραν, δεν ξέρω που τους πήγαν. Στο νοσοκομείο καθίσαμε δύο μέρες, μετά μας πήγαν στο λιμεναρχείο για ανάκριση. Στην ανάκριση υπήρχε ένας αξιωματικός και ένας Παλαιστίνιος φοιτητής, ο Ρηχών. Σπούδαζε στην Ελλάδα και έκανε τον διερμηνέα. Απ τον Ρηχών έμαθα ότι εκεί που μας βρήκαν ήταν το νησί Οινούσες και μας μετέφεραν στη Χίο. Ολιμενικός που έκανε την ανάκριση ήταν ευγενικός και καλός άνθρωπος. Αφού τελείωσε αυτή η ταλαιπωρία της ανάκρισης, μας πήγαν σε ένα μεγάλο κτίριο που ήταν εξοπλισμένο με όλα τα απαραίτητα για μία καλή διαμονή.

Εγώ και ο Χασάν μέναμε μαζί, συζητούσαμε τι θα γίνει από εδώ και πέρα, πάντως δεν είχαμε κανένα παράπονο από τους Έλληνες και την Ελλάδα. Μας είπαν ότι θα καθίσουμε στο νησί δύο μήνες και μετά θα πάμε στην Αθήνα. Ο καιρός περνούσε γρήγορα, σε όλο αυτό το χρονικό διάστημα εγώ και ο Χασάν είχαμε έρθει σε τηλεφωνική επαφή με πατριώτες μας στην Αθήνα, φυσικά με τη βοήθεια των Ελλήνων. Σε μία επικοινωνία που είχαμε, γνωρίσαμε έναν χωριανό μας τον Κασμίρ. Ο Κασμίρ όπως μας είπε είχε έρθει στην Ελλάδα πριν τρία χρόνια. Σπούδαζε στο πανεπιστήμιο μηχανικός και δούλευε σε ένα κατάστημα με οικοδομικά υλικά. Ένα σαββατοκύριακο μας επισκέφτηκε στη Χίο, μας έδωσε πολύ κουράγιο. Κανονίσαμε όταν πάμε στην Αθήνα να μας φιλοξενήσει στο σπίτι του ώσπου να βρούμε δουλειά. Οι μέρες πέρασαν γρήγορα, ένα πρωινό μας έδωσαν κάτι χαρτιά, ήταν η προσωρινή παραμονή για δύο μήνες στην Ελλάδα. Μας έβαλαν στο καράβι για την Αθήνα. Στην Αθήνα μας περίμεναν και μας μετέφεραν σε ένα στρατόπεδο, γεμάτο μετανάστες από πολλές χώρες. Μετά από μία μέρα ήρθε στο στρατόπεδο ο Κασμίρ, μίλησε με τους υπεύθυνους και τους είπε να μας πάρει στο σπίτι του. Στην αρχή έφεραν αντίρρηση, αλλά μετά από ενέργειες που έκανε ο Κασμίρ, μας πήρε στο σπίτι του. Ο Χασάν μετά από μία εβδομάδα βρήκε δουλειά στην Τρίπολη, τον πήρε ένας Σύριος γνωστός του. Εγώ κάθε μέρα από το πρωί μέχρι το βράδυ έψαχνα για δουλειά, τελικά βρήκα κάτι πολύ ενδιαφέρον σε ένα γραφείο μεταφορών. Δούλεψα εκεί σχεδόν τρία χρόνια, όλο αυτόν τον καιρό έκανα πολλές γνωριμίες και μερικά λεφτά. Δεν είχα κανένα παράπονο από τον εργοδότη μου, μόνο από μερικούς Έλληνες συναδέλφους μου που είχαν ρατσιστικές προθέσεις και δε μου μιλούσαν, γιατί νόμιζαν ότι οι μετανάστες θα τους πάρουν τη δουλειά. Εμένα το αφεντικό, μου έδινε το μισό μεροκάματο απ' ό,τι στους εργαζόμενους Έλληνες. Αυτό συνέβη στην αρχή. Μετά από λίγο καιρό με πλήρωνε κανονικά όπως τους Έλληνες. Επαφές με άλλους πατριώτες μου σπάνια είχα, εξάλλου δεν είχα την πολυτέλεια του ελεύθερου χρόνου.

Μια Κυριακή πρωί είχα πάει σε μία συγκέντρωση προσευχής Μουσουλμάνων και εκεί γνώρισα τον Αλ Σαουλάκα. Δούλευε σε μία βιοτεχνία μετάλλων στο Βόλο και είχε έρθει στην Αθήνα για να παρευρεθεί στην προσευχή των Μουσουλμάνων. Τον ρώτησα αν ήταν ευχαριστημένος στο Βόλο και μου είπε ναι. Με τον Αλ Σαουλάκα αλλάξαμε τηλέφωνα για να κρατήσουμε επαφή, αλλά δεν μιλούσαμε πολύ τακτικά, τότε δεν υπήρχαν κινητά τηλέφωνα. Στα σταθερά τηλέφωνα τον εργοδοτών μιλούσαμε. Αποφάσισα μία Κυριακή που δεν δούλευα να έρθω στο Βόλο, πήρα και δύο μέρες άδεια. Συναντήθηκα με τον Αλ Σαουλάκα, συζούσε με μία κοπέλα Ελληνίδα την Αλκμήνη και με φιλοξένησαν στο σπίτι. Σε αυτές τις τρεις ημέρες που κάθισα, γνώρισα την πρώτη ξαδέλφη της Αλκμήνης, την Περσεφόνη. Από την πρώτη στιγμή που την είδα ένιωσα κάπως παράξενα. Νομίζω ότι και αυτή ένιωσε κάπως έτσι γιατί έδειξε κάποιο ενδιαφέρον για εμένα. Η Περσεφόνη ήταν ελεύθερη επαγγελματίας, ασχολούταν με τη ραπτική.

Δεν πέρασε πολύς καιρός και ήρθε στην Αθήνα για κάποια δουλειά που είχε. Με πήρε τηλέφωνο συναντηθήκαμε και αποφασίσαμε να είμαστε μαζί. Από τη στιγμή εκείνη άρχισα να σκέφτομαι να έρθω να μείνω στο Βόλο. Ο Αλ Σαουλάκα και η Περσεφόνη έψαξαν και μου βρήκαν δουλειά σε ένα αρτοποιείο. Αμέσως ήρθα στο Βόλο για να είμαι κοντά στην κοπέλα μου, με φιλοξένησε ο Αλ Σαουλάκα μέχρι να βρω σπίτι να μείνω. Με την Περσεφόνη τα περνούσαμε πάρα πολύ καλά, με γνώρισε και στους δικούς της. Αρχίσαμε να κάνουμε σχέδια για τη ζωή μας, να παντρευτούμε και να κάνουμε οικογένεια. Παντρευτήκαμε το 1995, δεν είχαμε πρόβλημα και δεν έχουμε με τις θρησκείες μας, κάναμε γάμο ορθόδοξο. Μετά τα το γάμο πήρα την ελληνική υπηκοότητα και πήγα στο στρατό για έξι μήνες. Ο Ηρακλής γεννήθηκε το Μάρτιο του 1996. Σήμερα ο Ηρακλής είναι 18 χρονών και σπουδάζει στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, Γεωπονική. Η Αντιγόνη γεννήθηκε το 1998, σήμερα είναι 16 χρονών και πηγαίνει λύκειο. Όλα αυτά τα χρόνια που είμαι στο Βόλο άλλαξα πολλούς εργοδότες και πολλά επαγγέλματα. Άλλοι ήταν καλοί και άλλοι όχι. Από το 2005

μέχρι το 2013 δούλεψα στον ίδιο εργοδότη. Τώρα με την κρίση είμαι άνεργος, ευτυχώς η γυναίκα μου έχει λίγη δουλειά και μπορούμε να επιβιώσουμε. Στην πατρίδα μου, όλο αυτόν τον καιρό που είμαι στην Ελλάδα, πήγα δύο φορές, μία με τη γυναίκα μου το 2003 και μία με τα παιδιά μου το 2008. Δεν είχα πρόβλημα γιατί έχω ταυτότητα και διαβατήριο Ελληνικό. Εγώ ο Μαχμούτ δε δυσκολεύτηκα πολύ να προσαρμοστώ στην Ελλάδα, νιώθω ευχαριστημένος από τη ζωή μου εδώ. Φαντάζομαι πως άλλοι μετανάστες μπορεί να πέρασαν δύσκολα και απ' ότι γνωρίζω, πέρασαν.

Μετά από αυτή την αφήγηση θα ήθελα να στείλω ένα μήνυμα. Κανένας άνθρωπος, απ' όπου κι αν είναι, ποτένα μην αναγκαστείνα εγκαταλείψει την πατρίδα του. Η πατρίδα δεν ξεχνιέται ποτέ, όσα χρόνια κι αν περάσουν πάντα θα είναι στο μυαλό μας και πάντα θα επιθυμούμε να γυρίσουμε πίσω. Μια ζωή θα αισθανόμαστε ξένοι και θα νοσταλγούμε τον τόπο που γεννηθήκαμε και μεγαλώσαμε, με τον πολιτισμό μας και τις αξίες μας.

Υάκινθος

ΣΧΟΛΕΙΟ ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΥΚΑΡΙΑΣ ΒΟΛΟΥ